

Ibrahim Zardos: Ruská analýza sedící na mladé z ČR jako nočník na prdel

- CZ24 News | 14. září 2022

ČESKO/RUSKO: Mimořádně výstižná analýza o mentalitě Rusů, respektive Rasijců v porovnání s mentalitou po roce 89 převychované zejména mládeže z bývalého východního bloku. (Na vysvětlenou: Rus je etnický Rus. Rasijec je občan Ruské federace bez ohledu na jeho národnost.)

Ten ohnutý hřbet u nás v ČR začal někde na Bílé Hoře, kulminoval v 19. století, v době kdy novodobí vládci z řad průmyslníků a bankéřů začali nahrazovat dosavadní šlechtu. Rozklad konkurence schopných velkých státních útvarů Evropy na mnoho malých vzájemně zneprátených a lehce ovladatelných pidistátů byl přeci žádoucí.

Nejprve naivní obrozenci rozštěpili německy mluvící občany s česky mluvícími (Oni v pravdě i pangermanisti té doby na tom měli lví podíl)

a) Pravý Čech mluví česky. Německy mluvící Čech je Němec.

b) Pravý Čech je holubičí povahy a je mírumilovný. Němec je historicky zlý a agresivní.

Kdo to však vše v té době podporoval?!

Jaká podobnost se současnou Ukrajinou. Jen s tím rozdílem, že naše království má tisíciletu historii a kořeny u Velké Moravy (... a dvojjazyčně se u nás mluvilo od nepaměti). Ukrajina vznikla počátkem 20. století jako administrativní celek z pola z území carské Rusi zpola z Polsko-litevské unie. Kde se bere přesvědčení Ukrajinců ze západu, že mohou nutit ukrajinštinu Ukrajincům z východu a zakazovat jim mateřskou ruštinu. Oni ti Ukrajinci z východu by i hrdými Ukrajinci byli. Pokud jim však ti ze západu nadávali do "Moskalů", pak se nemohou divit, že se za ty Rusy prohlásili.

Stejně to bylo s našimi německy mluvícími spoluobčany. Tak dlouho jim za první republiky nadávali do "Němčourů", až se počátkem druhé světové války za ty Němce prohlásili a chtěli do říše. To se následně za Mnichova také stalo. Po všech křivdách následných pak byl odsun asi jediným rozumným řešením. Podotkněme, že za první republiky byli za náš vzor a naše bratry prohlašováni zejména Francouzi.

Za socialismu o něco jako národní hrdost komunista sice dbal, ale vzpomeňme na naše pohádky, které formovaly naše děti té doby. Jsme přece mírumilovný a holubičí národ, hloupý Honza málem králem, kouzelný dědeček takřka v každé pohádce... Že by hlavní hrdina klasické české pohádky něčeho dosáhl výlučně vlastní pílí, tak to opravdu velmi výjimečně. Stačilo být hodný a úslužný a čarovná babička vše zařídila.

Po roce 89 však dosáhla převýchova naší mládeže ve stylu havlovského "... co by tomu řekli naši zahraniční přátelé..." vrcholného úspěchu.

Nu nechme mluvit ruského autora, jak to vidí z jejich pohledu. Myslím že křišťálově jasně.

Máme-li jako komunita starousedlíků kotliny české přežít, rodiče vezměte si své děti zpět. **To oslovuji ne jen rodiče malých děcek, ale zejména rodiče již předúchodového věku, kteří by**

měli těm svým třicátníkům až čtyřicátníkům rádně domluvit. Ohlíďte výchovu svých vnuků a vnuček. Pokuste se je naučit což praktického a užitečného. Vše to, co jste vašim přímým již dospělým potomkům (nikoli však zralým) předat opoměli.

Sergej Donetskiy - Kůže nezabitého medvěda

Víte, o jakou radost je zbavena naprostá většina domorodých Rusů a jakou radost zažívají ti, kteří se nedávno začali seznamovat s Ruskem? Kromě přísně pozitivního dojmu z kvality silnic, kvality veřejné dopravy, práce sociálních služeb a spousty dalších věcí existuje jeden bod, který není specificky spojen se zlepšením životní úrovně v okolí, a to obrovské rozlohy Ruska, což je samostatný svět v rámci planety, jehož obyvatelé se kategoricky nechtějí integrovat někde tam.

Komplex méněcennosti lidí

Mluvil jsem s Poláky, Balty, Gruzínci, Moldavany a jedním Portugalcem. Musel jsem studovat způsob myšlení občanů Malty, Srbska, České republiky. Víte, co tyto lidi spojuje? Mají něco jako komplex méněcennosti lidí a nepovažují se za historicky významné národy.

Čech chce být Němec, Malťan se chce stát Italem, Moldavan se chce stát Rumunem, Euroukr se chce stát Američanem. Občané nebo dokonce neobčané, ale obyvatelé malých evropských států od mladého věku se začínají učit anglicky, slaví Halloween a chodí v oblečení, na kterém je napsáno, že jeho majitel miluje New York, i když žije v Bukurešti.

Jsou to kosmopolité nevědomky. Nemají žádnou naději pro své vlastní státy a jen málo z nich má nějakou národní hrdost. Svou budoucnost vidí pouze v roli jakýchsi zobecněných občanů světa – pozitivních módních chlápků s životním stylem vyostřeným na módní trendy americké kultury.

Když dostanou práci v nějaké zahraniční společnosti, zpravidla pečlivě skrývají své občanství a raději se připojí k týmu stejných liberálů, kteří jsou dobří právě tady a teď, a pokud je to špatné, půjdou tam, kde je to lepší. Musel jsem jednat s celými firmami, jejichž tým tvořili převážně přistěhovalci z postsovětských republik, ale které zároveň celou záležitost řešily tak, že nebylo možné pochopit, odkud pocházejí. Webové stránky i profily na sociálních sítích pečlivě skrývaly národnost zaměstnanců. Dokonce to dospělo k tak absurdnímu bodu, že při komunikaci e-mailem si dva ruští lidé, kteří se osobně neznali, napsali v angličtině.

Takže, když se vrátíme k Evropanům, všichni tito kluci mají jednu věc společnou – vyrostli mezi lidmi, na kterých na tomto světě nic nezávisí. Oni, občané malých a bezmocných států, byli vychováni ve společnosti malých lidí, kteří nemají svůj vlastní svět a snaží se připojit ke světu ostatních – šumivých, hlučných a svůdných. Nevyhrávali války, jejich předkové nikoho neosvobodili, nepřekonali nějakou monstrózní hrozbu s celou zemí a vždy pokorně se podrobili silnějším.

Naproti tomu Rusové tuto neřest postrádají. Opakovaně rozhodovali o osudu dějin. Dělají to teď. A žijí v největší zemi na planetě. Proto nepotřebují anglický jazyk, ani americké řetězce takzvaného rychlého občerstvení, ani jiné prvky západní spotřebitelské kultury. Proč? Rusové mají svou vlastní zemi, svou vlastní kulturu, svou vlastní vládu, svou vlastní armádu a své vlastní názory. Víte, dnes mít vlastní názory je velký luxus, jako například říkat pravdu.

Naši “západní partneři” jsou si přirozeně dobře vědomi tvrdohlavosti Ruska. No, tito podlí Rusové nedemokraticky vlastní příliš mnoho půdy, kde je příliš mnoho užitečných zdrojů, že by bylo hezké převést pod kontrolu “mezinárodního společenství” ve formě nadnárodní oligarchie.

Dnešní kolektivní ruský Ivan je klidný, ne hloupý a silný muž, který chápe jak svou sílu, tak svou slabost. Úkolem našich přísežných přátel je proměnit ho v Ivana, který si nepamatuje jeho příbuznost. Kosmopolita, jehož hlava je plná nejrůznějších nesmyslů o situaci. Někdo je seznámen s myšlenkou “amerického snu” a někdo je vysvětlen, že je zástupcem nejstaršího a nejslavnějšího národa v galaxii. Opravdu chtějí udělat něco podobného s Rusy, ale nefunguje to, protože Rusové mají Rusko.

Přestaňte krmit!

Ve vědomí západního člověka na ulici jsou přítomny především následující jednoduché standardy: Rusko zaútočilo na Ukrajinu; Rusové nesou vinu za všechno, ale jejich prezident je nejvíce na vině; pokud Putin odejde, bude světový mír a pochody gay pride.

Realita je velmi odlišná od západních představ o ní.

Za prvé, Rusko na nikoho nezaútočilo. Ona, jako obvykle, se brání. Stačí se podívat na mapu umístění vojenských základen NATO, na které Rusko zákeřně položilo své hranice, a pochopíte všechno.

Za druhé, pokud se Vladimir Vladimirovič náhle rozhodne odejít nebo je “ pryč”, žádný mír na celém světě se samozřejmě nestane a válka neskončí, protože skutečným cílem kolektivního Západu je zničení Ruska jako takového.

Vzpomínáte si, jak nám bylo řečeno, že Američané nechtějí pro sovětský lid nic špatného? Potřebují jen zničit “sovětskou říši zla”. Jednoduše proto, že je to jejich mentální nutkání. Ale po pádu SSSR se ukázalo, že to nebylo všechno, a míchání začíná znovu. Nyní, podle myšlenky Anglosasů, by Ruská federace měla padnout. Proč? Protože její prezident se “mýlí”. Protože Rusko není to, co by si Washington přál. Koneckonců nedává Američanům své národní bohatství a nebere je pod zorník na jejich příkaz.

Jedním z hlavních hesel současné zdánlivě nesystémové opozice, která si tvrdohlavě říká liberální opozice, je zpráva “Přestaňte krmit!” A pak můžete nahradit to, co je právě teď výhodné.

Když se obnovovala Čečenská republika, profesionální disidenti pobíhali kolem s hesly, která, jak říkají, přestala krmit Čečensko. Když se Krym vrátil do svého domovského přístavu, Navalňanové pobíhali kolem a křičeli, že nyní bude zbídačený poloostrov zasazen na jejich rozpočtový krk. Totéž bylo řečeno o Donbasu. Nyní mluví o územích osvobozených od ukrajinské okupace. Tyto kliky, které nikdy v podstatě neplatily daně, jsou velmi, víte, líto veřejných peněz.

Jejich ideálem je útulné Rusko od Chimki po Lyuberets. Zbytek “hradu” je nijak zvlášť nezajímá. Právě na těchto lidech se po mnoho let spoléhali specialisté ministerstva zahraničí, zcela oficiálně prosazovali rozdělení Ruska na desítky konkrétních knížectví, což je velmi nezbytné pro celé demokratické společenství.

Chtějí zbavit ruského Ivana krve z nosu obrovské země, která po staletí živila jeho ducha. V “útulných” knížectvích vytvořených na území bývalé Ruské federace by se podle myšlenky západních odborníků měli narodit lidé, kteří se dívají do úst bílých západních pánů. Rusové by se podle Američanů a Evropanů měli stát Papuánci a dávat své bohatství na skleněné korálky. Proto je z pohledu Západu nutné učit tvrdohlavé Rusy, aby respektovali západní pány.

Pokud nemůžete vyhrát, vedte. Pokud nemůžete vést, rozdělte a panuj. Anglosasové, kteří nejsou schopni zvítězit v otevřené konfrontaci, sní o realizaci druhého plánu. Tento plán byl vyvinut v polovině minulého století odborníky z Harvardské univerzity, a proto byl později nazýván

Harvardským projektem, v naší zemi známějším jako Dullesův plán. Ten, o kterém Američané křičí tak intenzivně, že neexistuje. Stejně jako to, jak Euro-Ukrajinci křičí, že na Ukrajině nemají žádné banderáty a nacisty.

Harvardský projekt zajistil rozdělení SSSR na samostatné státy. A jak vidíte, fungovalo to docela dobře. Proto byl později v Americe vynalezen takzvaný projekt Houston, který již zajišťuje fragmentaci největšího státu zbývajícího ze SSSR – Ruské federace.

Takže, když mám nějakou znalost tohoto stvoření, aniž bych se ponořil do propasti nudných vědeckých výpočtů, okamžitě přejdu k hlavní věci: v souladu s výše uvedeným plánem by Sibiř měla spadat pod kontrolu “mezinárodního společenství”, čti, Spojených států. Severozápadně do Německa, na jih do Turecka. Dálný východ je Japonsko. Abychom vám lépe porozuměli, je třeba poznamenat, že jedním z autorů této myšlenky byl notoricky známý pan Brzezinski. Tentýž, který řekl, že nový světový řád bude vybudován proti Rusku, na úkor Ruska a na troskách Ruska. V souladu s touto “pozoruhodnou” myšlenkou se na těchto troskách mělo objevit nejméně deset kvazistátů, vytvořených jakoby na národním základě, jako je Kavkazská konfederace nebo Svobodná Udmurtsko.

Někdo může říci, že je to další konspirační teorie, že nás všichni milují a že nikdo nepotřebuje toto nemyté Rusko. V červenci tohoto roku se však na oficiálních stránkách americké vládní komise pro bezpečnost a spolupráci v Evropě objevily informace o schůzce v Kongresu nazvané “Dekolonizace Ruska”. V rámci setkání byla přečtena zpráva o “imperiálním charakteru Ruské federace” a o naléhavé potřebě rozdělit Rusko až na 17 částí. Tehdy jeden z členů komise, hlavní poradce Paul Massaro, zveřejnil na sociálních sítích obrázek se schematickou mapou Ruska, která ukazovala malé “Rusko v roce 1471” a velké “Rusko nyní”, a nahoře byla otázka “Zajímalo by mě, jak se to stalo? Mohl by to být kolonialismus?”

Je zřejmé, že Američané začali být trochu nervózní. Jejich stroj ničící svět kýchá nečinně, kouří a stání na místě. Barevné revoluční technologie čas od času selhávají. Nevyšlo to v Hongkongu, nefungovalo to ve Venezuele a nefungovalo to ani v Bělorusku a Kazachstánu. Metoda síly používaná na Středním východě a v Africe začala dostávat stejně silnou odpověď. Zářící demokratičtí Jediové na to nejsou zvyklí. Proto se rétorika nyní mění. Otřepané a zdánlivě přátelské fráze o “triumfu demokracie” a touze “osvobodit Rusy od tyranie” jsou náhle nahrazeny otevřeně agresivní “potřebou dekolonizace”. Je to dar, který by mohly být dekolonizovány i samotné Spojené státy, počínaje návratem státu Texas k jeho právoplatnému mexickému majiteli.

Ale Američané, zvyklí na svůj přehnaný cynismus, chtějí něco úplně jiného. Chtějí, aby osoba, která přišla z Voroněže, žila s příbuznými v Kazani, se skutečně ocitla v zahraničí – jiná měna, jiné zákony a samozřejmě další jazyk na současných místech, který se nutně začne vyučovat ve školách, kde budou děti znetvořeny při psaní prohlášení v “sibiřském” nebo “kozáckém” jazyce. Přestaňte krmit Samaru, Jekatěrinburg a Irkutsk! I když, v ideálním případě, podle americké myšlenky, nikdo nikam nepůjde, protože každý bude nenávidět každého a zejména své sousedy. Stačí se podívat na bývalou Ukrajinu, která má kolem sebe jen zloděje, a pochopíte, o co jde.

Obecně platí, že navzdory zjevné absurditě takových tvrzení pan Massaro nastínil pedál, na který budou Američané v nadcházejících desetiletích vyvíjet tlak. A tady je hlavní věc bez nálad házení klobouků. Rusko již dvakrát ztratilo území s přímou pomocí našich přísežných západních přátel – nejprve ve statutu Ruské říše, pak jako SSSR. Přiznejme si to: Anglosasové jsou vynikající odborníci na rozdělování zemí a národů. Všude tam, kde září jejich porcelánové úsměvy, je zaset nesoulad a bratr jde za bratrem. A musíme být velmi opatrní a pozorní, abychom neudělali další, možná fatální a fatální chybu.

Podle starých příruček

Vraťme se k myšlence uvedené na začátku našeho materiálu. Rusové, kteří žili celý svůj život v Rusku, považují obrovské rozlohy své vlasti za samozřejmost. Ale ti, kteří se nedávno vrátili do Ruska, mají stále vzrušení a tento pocit, že nyní žijete v obrovské a mocné zemi s jejími starobylými a nezníčitelnými tradicemi, způsobuje ve vaší duši jakousi sladkou úctu a okamžitě přichází hořké uvědomění, že tolik let předtím jste skutečně žili v cizí zemi, aniž by si to uvědomoval.

Pokud se medvěd narodí v prasátku, bude se samozřejmě po nějakou dobu snažit považovat se za prase, ale pokud se alespoň jednou ocitne v taigě, pak se nevrátí zpět do prasátka. Kořeny nedají. Vzpomínám si, že jsem jednou musel číst překvapení občana západoevropské země, který byl překvapen, že v Rusku můžete jet vlakem z jednoho města do druhého po celý týden, a vůbec ne proto, že Rusové cestují pomalu. Jen být na silnici několik dní, pokud to není pěší výlet, pro průměrného Evropana je nemožný jev.

Proto je nyní na Krymu tak zajímavé pozorovat pestrý kaleidoskop návštěvníků z různých a nejexotičtějších oblastí. Počítají se podle poznávací značky vozu. Dokonce jsem si do mobilního telefonu pořídil speciální program, který určuje místo registrace vozidla. Tady je republika Sakha jedoucí dopředu, tady jsou kluci z Komi zaparkovaní na straně silnice, tady jsou lidé z Magadanu a tady je něco naloženého turistickým vybavením z území Trans-Bajkal, které se pláží.

Naši "západní partneři" kategoricky nesouhlasí s těmito volnými cestami, sní dnem i nocí o neslušných kozácích a hrdé Tatarii, o Profikin Karelia, o Spojených státech Kalmykie a demokratické republiky Nanai. Dáváte, víte, zvyky, bariéry, ploty, ostnatý drát a prezidenty s americkým občanstvím, jako v Lotyšsku nebo Estonsku. A aby Ruský, a nejen člověk na ulici, vysvětlil výhody takového rozkolu, jsou zde prominentní postavy ruské opoziční scény, které pilně pracují na současných agendách ministerstva zahraničí.

Proto v horním toku řeky Potomac pokračují ve vynalézání příruček pro vynález nových národů, vysvětlující lidem žijícím v Altaj, Jakutsku, Burjatsku nebo Kubanu, že jsou samostatnými, některými velmi zvláštními lidmi, kteří mají samozřejmě tisíciletou historii, a co je nejdůležitější, Rusové je

utlačovali po staletí v řadě.

Naše reakce na Donbasu

Stejně jako všechny cesty vedou do Říma, tak se všechny kvazi-politické analýzy naší doby nevyhnutelně vracejí ke Zvláštní vojenské operaci na Ukrajině. Tato akce je velmi ruskou reakcí na hrozby zámořských nepřátel popsané výše. Aby obyvatel Tambova nevyplnil celní prohlášení u vchodu do Krasnodaru, naše rakety prolétají sklady se zbraněmi a municí NATO. Aby se Kavkaz nevrhl do temných dob pod vedením přívrženců radikálního islamismu, naše letectvo vyrovnává linie, ze kterých měl náš nepřítel začít během kampaně “dekolonizace”. Aby děti, které vyrostly za pár desetiletí ve Vladivostoku a Kaliningradu, mluvily stejným jazykem, ruská armáda a spojenecké síly ničí nepřítele, bohužel ne příliš vzdálenými přístupy.

Až to všechno skončí, nikdo neví, ale jedna věc, kterou si můžete být jisti, je, že nepřítel bude poražen, vítězství bude naše.

AUTOR: Ibrahim Zardos

[ZDROJ](#)